

[Justitsministeren]

Endvidere tillod jeg mig også at henlede opmærksomheden på, at CD's ordfører ved førstebehandlingen af forslaget sagde følgende (Folketingstidende 1990-91, 2. saml., sp. 2121):

»CD bemærker med tilfredshed, at forslaget indeholder en sammenlægning af Berigtigelsesnævnet, Radionævnet og Dansk Presse-nævn til ét uafhængigt organ sammensat af redaktører og medarbejdere, juridisk sagkyndige og sidst, men ikke mindst, repræsentanter for offentligheden, hvilket giver mulighed for sikring af en objektiv og uvildig behandling af klagesager.«

Det var den melding, jeg fik ved førstebe-handlingen, og det var den tilfredshed, som nu ifølge betækningsbidraget er gået over til at blive en frygt. Efter min mening er man imidlertid i sine kommentarer gået lidt forbi det, der er det helt afgørende i dette forslag, og det beklager jeg. Men der er jo tid endnu, inden vi når frem til tredjebehandlingen.

(Kort bemærkning).

Duetoft (CD):

Justitsministeren gør opmærksom på, at der er forskel på, hvad der blev sagt ved førstebe-handlingen og ved andenbehandlingen.

Nu kan man jo være blevet klogere undervejs – også af udvalgsarbejdet – og f.eks. få den op-fattelse, at det, man under førstebehandlingen ikke troede var så frygteligt, måske i virkelighe-den er mere frygteligt, end man gik ud fra.

Jeg bliver nødt til at sige til justitsministeren, at han ikke skal glæde sig til, at ærgrelsen holder op ved tredjebehandlingen, for CD vil ikke stemme for dette lovforslag netop med ud-gangspunkt i dette spørgsmål.

Men jeg vil gerne gentage mit spørgsmål til justitsministeren, som han ikke svarede på, nemlig om ministeren kan bekræfte, at der sker den ændring, at Radionævnets beføjelser flyt-tes over til Pressenævnet. Hvis ministeren kan bekræfte det, er det altså vores opfattelse, at det er en yderligere udvanding af noget i forvejen udvandet, og så kan jeg ikke forstå ministerens bemærkninger om, at den diskussion ikke har noget at gøre med det foreliggende lovforslag, for det er i dette lovforslag, man rent faktisk flytter kompetencen fra ét organ til et andet, og så må det da vel have noget med lovforslaget at gøre.

Men ministeren skal altså ikke glæde sig for tidligt. Der sker ingen ændringer i CD's hold-ning til dette spørgsmål mellem anden og tredje behandling.

(Kort bemærkning).

Gert Petersen (SF):

Jeg glemte i første omgang at sige, at SF agter at stemme imod de ændringsforslag, Kristeligt Folkeparti har stillet om medieombudsmand osv. Vi mener ikke, der er behov for en sådan; vi mener tværtimod, at det omtalte pressenævn skal arbejde på en rimelig måde uden at gribe ind i pressens redaktionelle frihed. Vi synes ikke, der er grund til at skabe endnu flere instan-ser, og det mener jeg også vi har fået sat igen-nem; det fremgår klart af betænkningen, at det er tilfældet. Vi mener altså ikke, der er grund til endnu mere omringning af den redaktionelle frihed, hvilket ville være resultatet, hvis man foruden Pressenævnet også havde en medie-ombudsmand.

Dernæst vil jeg gerne sige et par ord til ju-stitsministeren om det ændringsforslag, vi har stillet om den citeredes eneansvar. Jeg tror principielt, at den tilstand, man vil opretholde – det er jo det, der er tilfældet – ikke er gavnlig. Jeg vil gerne indrømme, at der er en forskel på de elektroniske medier og de skrevne medier i denne sammenhæng, men det er efter min me-ning en forskel i form, ikke i indhold. Det er ef-ter min mening skadeligt for den offentlige de-bat, hvis journalister af frygt for at blive draget til medansvar afstår fra i den skrevne presse at citere ytringer, som er fremsat af den pågælden-de, vel vidende at de kan være strafbare, at de krænker en eller anden straffelovsparagraf.

For resultatet, hvis man ikke tør bringe det frem i den skrevne presse, men altså godt nok i den elektroniske, kan blive, at der findes strøm-ninger i dele af befolkningen, som ikke kan komme til udtryk, strømninger, som f.eks. jeg – og jeg tror bestemt også justitsministeren – vil være meget uenig i og meget stærkt tage afstand fra, men som det vil være meget ubehageligt for os at vide findes, hvis de ikke tør artikulere sig, sådan at vi ikke kan imødegå dem igennem den offentlige debat. Vi risikerer, at der foregår en debat i en del af befolkningen, uden at den kommer til udtryk i det, man kalder den offentlige debat, således at det, der kan være, kan jeg godt sige, en pestbyld, kan brede sig, uden at